

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimæ Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

§. 1. Regula notatu dignissima sanctorum Patrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

cum illa principium esse sui Humani? Hæc est prima consideratio, quæ longissimè abducat te, si volueris ipsi penficulatiùs inhzere;

quidquid enim magni & eximij imaginari tibi poteris, semper minus erit, quam id, quod is illi dedit.

§. I.

Regula notatu dignissima Sanctorum Patrum.

Ipsa plus amoris habet erga JESUM Christum quam omnes simul sancti.

ECCE tibi secundam considerationem. Est regula universalis recepta communiter à Sanctis Patribus, & insuper conformis omni sana rationi, quod omnia privilegia, omnes gratiæ, omnes prærogatiuæ, omnesque perfectiones, quibus DEUS locupletare voluit aliquem ex sanctis, qui non nisi sunt Servi ipsius, non solum negatæ non fuerint Sanctissimæ ipsius Matri, quam solam plus amat omnibus suis servis simul; sed quod verissimum sit ipsum illum his magis locupletasse, & consequenter illatum gratiarum longè plus ipsi dedisse, quam illis omnibus. Quæ enim verissimilitudo, quod talis Filius non locupletaverit amabilissimam Matrem suam super omnes servos suos?

Jam videmus, ipsum tam liberalem fuisse erga plures Sanctos, dando illis purissimum hoc aurum, ignem divini sui amoris, ut toti astuaverint & arserint ex illo: Non cogitabant ipsi, nisi de illo; non aspirabant, nisi ad illum; non respirabant nisi illum; & videbatur ipsis, illum animabus suis esse, quod aer est pulmonibus, ad ipsos re-

frigerandos; *Te magis, quam aërem spiro;* uti dicebat magnus quidam Sanctus, scribens ad alterum intimum amicum suum: Et tandem non vivebant nisi per ipsum & pro ipso. Quoties Seraphicus Pater meus, Sanctus Franciscus totas exegit noctes, accensus & ardens velut Seraphim, elatus è terrâ usque ad apicem altissimarum arborum in sylvis, nec aliud in contemplatione poterat dicere, quam pauca hæc verba, quæ eundem reperebat: *DEUS meus & omnia: DEUS meus & omnia: DEUS meus & omnia.*

Sanctus Franciscus Xaverius, totus de nocte aliquid capere quietis, utpote toto die fatigatus laboribus Apostolatus sui, patiebatur etiam durante somno amabilem tyrannidem, quam inferebat ipsi amor Dei sui: Sæpius enim evigilans, seque totum igne hoc cælesti sentiens accensum exclamabat, ad mitigandum pœnam suam: *O JESU bone! O Creator optimo! Combure, combure, ignis divinæ, consume totam victimam.*

Et quot alij, quorum nonnulli

Amor plus
made.

madefacta linteamina compulsi sunt suis imponere peccatoribus (a-
liās in suffocationis se videbant
periculo constitutos) ut hac ratio-
ne refrigerarent illa? Alij coacti
sunt implorare clementiam. Quid
igitur intendis, o Sancte Amor?
An meam haud nōsti infirmita-
tem? Mitiga tuam paulisper ve-
hementiam: Cessa vel saltem ad
modicum tempera ardores tuos;
vel meam tolle vitam & permitte
memori.

Noveram sanctam quandam Re-
ligiosam, cujus Nomen Mater
Agnes de Spiritu Sancto, Prioris-
sam Monialium Carentanæ in Nor-
maniæ, patvæ cujusdam Civitatis,
ubi nonnisi hoc unum extat Mo-
nasterium. Vidi ipsam tolerare
ultra duos annos dolores alicujus
infirmitatis, quam Medici judica-
bant febrem esse hecticam, eoque
illius aliqua adessent indicia, quam-
vis ipsius non pateretur sympto-
mata; sed non agnoscebant infir-
mitatem ipsius: Non enim erat
nisi excessus quidam amoris DEI,
ex quo languebat continuo. Mo-
riebatur ipsa quasi præ fastidio, quod
non posset amare DEUM, quan-
tū cognoscebat ipsum amabi-
lem; tolerabat dolorem nunquam
intermissum; quod tolerare satis
non posset pro amore ipsius, vi-
dens, quod tantum tolerasset ipse
pro se. Ad mitigandum paulisper
dolorem suum, macerabat se auste-
ritatibus, & moriebat præ tædio,

quod non videret DEUM sibi unice
dilectum, cujusque desiderio con-
flagrabat ardentissimo. Eheu! in-
quirebat sæpissimè; quando igitur
videbo te? Dies mihi videntur an-
ni, & anni mihi videntur sæcula:
O si scire adhuc possem meorum
finem dolorum? sed horum nihil
scio: Eheu! an durabunt semper?
An igitur non videbo unquam,
quod amo? Et propterea nullā ex
te capiebat voluptatem; omnia
fereula ipsi erant fastidia; lacrymæ
ipsius erant ipsi panes die ac nocte,
dum non cessabat interrogare ani-
mam suam: Ubi est igitur, quem
amas, DEUS? an nunquam vide-
bis ipsum? In hac amoris sui ve-
herementiā non vivebat, sed langue-
bat jugiter: Et expertissimi Medi-
ci non agnoscebant ipsius infirmi-
tatem.

Ego, qui illius noveram causam,
eoque mihi apertis omnia ar-
cana cordis sui, adnitebar consolari
ipsam, quoties accedebam ipsam
invisum. Erat pretiosus pro ipsa
liquor, loqui ipsi de amore suo.
Quando dicebam ipsi, esse nobis
inlignem prærogativam, amandi
DEUM in terris, eodem amore,
quo amant ipsum Beati in cœlis,
exultabat præ gaudio; sed quando
videbat, se cum illis non esse, ut
amaret ipsum in illorum societate
solvebatur in lacrymas. Tandem
hæc amoris infirmitas, quæ non so-
lūm durabat semper, sed indies
augebatur, subripuit eam lotorum
Yyyy 3 ipsius

ipsius manibus, quæ velut propriam vitam suam adamabant ipsam, ipsique lacrymantibus oculis dicebant: Mater nostra, miserere nostri, neque relinque nos orphanas: postula à DEO, ut permittat nos: frui adhuc paulisper præsentia tuâ: Chacissimæ sorores meæ, respondebat illis, nolite tenere me; Ego dissolvor, & illuc vado, quod jam dudum mea me trahebant desideria. Amor sacer, qui affecerat ipsam tantis, tamque diuturnis languoribus, eripuit illam è terris, quasi in flore juventutis ipsius.

Ago gratias DEO, quod hujus me fecerit spectatorem Exempli, ex quo jam sapius hauri profectum; & ut meam confundam ignaviam, meosque exstimulam languores, servo adhuc aliquas ip-

sius Epistolas pro devotione meâ. Fætor vehementiam amoris in magnâ hâc animâ fuisse mirabilem. Nihilominus quid erant hæc omnia, nisi glacies & frigora, in comparationem adducta cum ardoribus ignis hujus sacri, & amoris supernaturalis, qui principabatur velut amorum omnium Rex in corde Matris admirabilis, Virginis Sanctissimæ? siquidem cum rationabiliter dubitari non possit, quin Chacissimus ipsius Filius majoribus compleverit ipsam favoribus, quam omnes fideles suos famulos ac famulas, certum igitur erit, quod dicit S. Bonaventura: *Beatam Virginem plus amare, quam ceteros sanctos simul.* Quis dicere potest, quousque hic se amor extendat.

§. II.

Sanctissima Virgo ipsamet declarat magnitudinem amoris sui in sacris Canticis.

Audi, quâ ratione ipsamet loquatur tibi in sacro Epithalamio: *In lectulo meo per noctes quaesivi, quem diligit anima mea.* Totas noctes quaesivi dilectum meum in lecto meo, frustra quaesivi ipsum hic; & quia non inveni illum, surrexi, & quaesivi ipsum per totam civitatem; non est platea nec vicus, ubi non quaesiverim dilectum meum; quaesivi ubique, & nullibi inveni ipsam. Vigiles, qui custodiebant civitatem, invenerunt

me: Num, quem diligit anima mea, vidistis? sed cum paululum pertransissem eos, inveni tandem dilectum cordis mei, & gavisâ est anima mea.

An videtis ipsius sollicitudinem! non desinit ipsum quaerere, nil sibi concedit quietis, quoad inveniat ipsum: An aspicitis ipsius labores, quibus oneratur ab amore suo? deserit quietem & solitudinem suam, se vix dat de nocte, totam percurrit civitatem, exponit omnis gene-

Sanctissima Virgo exprimit magnitudinem sui amoris in sacris Canticis.

S. Bonaventura in spec. Virg. cap. 6.